USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2010, č. j. 266/10, v řízeních o kasačních stížnostech žalobce 1) ze dne 2. 6. 2010, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 8, a 2) ze dne 16. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 44,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 49/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 50/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 49/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 2. 6. 2010 **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 16. 12. 2010 **se odmítá**.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v řízení před Krajským soudem v Brně domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2010, č. j. 266/10, kterým byl žalobci určen Mgr. Jan Ludvík, advokát, z důvodů uvedených v ust. § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením krajského soudu ad 1) ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 8, krajský soud postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu; toto rozhodnutí stěžovatel napadl kasační stížností z 2. 6. 2010 a domáhá se jeho zrušení. Usnesením ad 2) ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 44, krajský soud zamítl návrh na vyslovení neúčinnosti doručení písemností sp. zn. 30 A 22/2010; stěžovatel napadl rozhodnutí kasační stížností ze dne 16. 12. 2010 a domáhá se zrušení usnesení ad 2).

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z níže podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o dvě usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 22/2010.

Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí o podaných kasačních stížnostech:

Krajský soud po podání žaloby ze dne 4. 3. 2010, jako první úkon ve věci rozhodl o postoupení věci k místně příslušnému Městskému soudu v Praze (usnesení ad 1/); usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 2. 6. 2010. V řízení o této kasační stížnosti byl stěžovatel vyzýván k odstranění vad svého podání usnesením č. j. 30 A 22/2010 - 13 z 25. 6. 2010; usnesení mu bylo doručováno na jím uvedenou adresu pro doručování jakožto „jiná písemnost" ve smyslu § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř."). Poněvadž mu písemnost nebylo možno vložit do domovní nebo jiné schránky, bylo mu doručeno podle § 50 odst. 2 o. s. ř. - vyvěšením na úřední desku soudu. Stěžovatel podal návrh na rozhodnutí o neúčinnosti takového doručení, který však krajský soud usnesením ad 2) zamítl; i toto usnesení napadl stěžovatel kasační stížností (z 16. 12. 2010).

Nejvyšší správní soud musel z logiky věci nejprve rozhodnout o kasační stížnosti z 16. 12. 2010, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na účinky doručení usnesení č. j. 30 A 22/2010 - 13, tj. výzvy k odstranění vad kasační stížnosti z 2. 6. 2010. Takový závěr je nezbytný pro posouzení první podané kasační stížnosti.

K výroku II.:

Kasační stížností z 16. 12. 2010 se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu (usnesení ad 2/), jímž byl zamítnut jeho návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení téhož soudu ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 44. V kasační stížnosti uvádí nejprve, že kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí soudu je nepřípustná a že tedy žádá krajský soud, aby opravil chybné poučení v usnesení ad 2). Dále stěžovatel snáší argumenty pro nezákonnost a protiústavnost doručování písemností podle § 50 o. s. ř. ve spojení s užívanými soudními obálkami (označuje je za „kvazityp" III.).

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a svou kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nicméně nesplňuje jinou z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku - kasační stížnosti - proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne

25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.*" V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný; tento názor ostatně, podle obsahu kasační stížnosti z 16. 12. 2010, sdílí i sám stěžovatel. Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřípustnou a jako takovou ji odmítnout.

Krajský soud však v napadeném usnesení ad 2) stěžovatele nesprávně poučil, neboť uvedl, že kasační stížnost proti jeho usnesení je přípustná. Tato situace však na posouzení kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010 jako nepřípustné ničeho nemění. Nejvyšší správní soud již v usnesení z 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, dospěl k závěru, že *„nesprávné poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí [...] je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost*". Tento názor nebyl dosud překonán a Nejvyšší správní soud neshledal ani v tomto případě potřebu se od něj odchýlit.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností z 16. 12. 2010 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítl.

K výroku III.:

Kasační stížností z 2. 6. 2010 se stěžovatel domáhá zrušení usnesení krajského soudu ad 1), jímž bylo řízení o jeho žalobě postoupeno jako místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

V kasační stížnosti stěžovatel jednak opět tvrdí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá kasační stížností, neboť je toho názoru, že Nejvyšší správní soud musí o otázce místně příslušného soudu pro pobočku žalované v Brně s konečnou platností autoritativně rozhodnout.

Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že soudní řád správní stanoví příslušnost soudu podle sídla žalovaného správního orgánu; žalovaná má sice sídlo v Praze, nicméně její organizační složka - pobočka, sídlí v Brně. Právě touto pobočkou vykonává předseda žalované veřejnou správu na úseku určování advokátů; z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Nadto dle stěžovatele v Praze sídlí žalovaná, nikoliv její předseda při výkonu veřejné správy. Stěžovatel tedy zastává názor, že místně příslušným musí být soud nejbližší sídlu žalované, tj. v Brně.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej*

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti z 2. 6. 2010 vyzván usnesením z 25. 6. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 13; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen též o následcích nevyhovění výzvě - o odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Odmítnutím kasační stížnosti z 16. 12. 2010 (výrok II. tohoto usnesení) bylo s konečnou platností postaveno na jisto, že usnesení krajského soudu č. j. 30 A 22/2010 - 13 ze dne 25. 6. 2010 obsahující výzvu stěžovateli bylo stěžovateli účinně doručeno. Na tuto výzvu však stěžovatel nijak nereagoval a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), tuto vadu podání se ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit.

Kasační stížnost z 2. 6. 2010 proti usnesení krajského soudu č. j. 30 A 22/2010 - 8 ze dne 22. 4. 2010 tedy Nejvyšší správní soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností z 2. 6. 2010 a z 16. 12. 2010) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

6 Ads 49/2011 - 72

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdilem v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2010, č. j. 266/10, v řízeních o kasačních stížnostech žalobce 1) ze dne 2. 6. 2010, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 8, a 2) ze dne 16. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 44,

takto:

Bod II. výroku usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 6 Ads 49/2011 - 68, správně zní: **„Kasační stížnost ze dne 16. 12. 2010 se odmítá.“**

Bod III. výroku usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 6 Ads 49/2011 - 68, správně zní: **„Kasační stížnost ze dne 2. 6. 2010 se odmítá.“**

Odůvodnění:

V písemném vyhotovení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 6 Ads 49/2011 - 68, bylo nedopatřením v bodě II. výroku tohoto usnesení uvedeno, že se odmítá kasační stížnost ze dne 2. 6. 2010, a v bodě III. výroku citovaného usnesení, že se odmítá kasační stížnost ze dne 16. 12. 2010.

Tuto zjevnou nesprávnost proto Nejvyšší správní soud opravil vydáním tohoto opravného usnesení (§ 54 odst. 4 a § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

Z vyložených důvodů bylo usnesení ve výroku v bodě II. a III. opraveno tak, jak výše uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu